

РЕШЕНИЕ

№ 13

София, 02.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди и двадесета година, в състав:

Председател: Теодора Стамболова

Членове: 1. Бисер Троянов
2. Надежда Трифонова

при секретаря Илияна Рангелова и с участието на прокурора Николай Любенов разгледа докладваното от съдия Троянов наказателно дело № 1059 по описа за 2019 г.

Касационното производство е образувано по самостоятелна жалба на подсъдимия Д. И. Г. и друга подадена от защитника му адвокат К. К., против въззивно решение № 31 от 04.07.2019 г. по в.н.о.х.д. № 72/ 2019 г., по описа на Апелативния специализиран наказателен съд, I състав с касационни доводи по чл. 348, ал. 1, т. 2 и 3 от НПК.

Касационните жалби излагат идентични доводи и при сходно съдържание. Касаторът счита, че въззивният съд е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила на чл. 13 – 15 от НПК, защото фактическата обстановка не съответства на събраните по делото доказателства, а отказът от допълнителен разпит на свид. И. З. е нарушил правото на защита. Наказанието е преценено за явно несправедливо, защото продължителността на наказателното производство не е отчетена за изключително смекчаващо обстоятелство. Прави искане за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане или за намаляване на наказанието.

С писмено допълнение към жалбата защитникът развива подробен доказателствен анализ, с който отрича правилността на съдебните изводи за

доказаност на обвинението и проверената осъдителна присъда. Счита още, че първоначалните обяснения на И. З. и В. И., които съдът е кредитирал вместо последващите им показания като свидетели, дадени след одобрените за тях споразумения за участие в организирана престъпна група, представляват оговор за постигане на по-лека наказателна отговорност за осъдените.

В съдебно заседание пред касационната инстанция подсъдимият Д. И. Г. и неговият защитник адвокат К. К., поддържат жалбата по изложените в тях съображения.

Представителят на Върховната касационна прокуратура счита жалбата за неоснователна, защото не са допуснати посочените в нея процесуални нарушения, отсъства проявление на оговор в обясненията на отделните обвиняемия от досъдебното производство, а престъплението е доказано и наложеното наказание е справедливо. Предлага да бъде оставено в сила въззивното решение като правилно и законосъобразно.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на постъпилата жалба, изложените от страните съображения в открито съдебно заседание и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С присъда без номер от 21.07.2016 г. по н.о.х.д. № 1411/2014 год., Специализираният наказателен съд признал подсъдимия Д. И. Г. за виновен в това, че от неустановена дата от началото на м. октомври 2008 г. до 03.02.2009 г. ръководил в [населено място] организирана престъпна група с участници В. Щ. И., И. Б. З. и В. Д. Е., поради което и на основание чл. 321, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК му наложил наказание от три години лишаване от свобода при първоначален строг режим на изтърпяване в затвор или затворническо общежитие от закрит тип. Съдът приспаднал, на основание чл. 69, ал. 1 от НК, предварителното задържане на подсъдимия с мярка за неотклонение задържане под стража от 03.02.2009 г. до 20.03.2009 г., а на основание чл. 68, ал. 1 от НК привел в изпълнение наказанието от три години лишаване от свобода по одобрено споразумение по н.о.х.д. № 820/2007 год. на Бургаския районен съд.

С решение № 31 от 04.07.2019 г. по в.н.о.х.д. № 72/ 2019 г. Апелативният специализиран наказателен съд, I състав, изменил присъдата, като намалил

размера на наказанието лишаване от свобода на 2 години и 4 месеца и отменил определения тип на затворническото заведение.

Въззивното производство е второ по реда, след частичната отмяна на предходно решение № 20 от 18.06.2018 г. по в.н.о.х.д. № 292/2016 г, по описа на Апелативния специализиран наказателен съд с решение № 20 от 08.02.2019 г. по н.д. № 1024/2018 г. на Върховния касационен съд, III н.о. С въззивното решение е бил намален размерът на санкцията на подсъдимия на 2 години лишаване от свобода. Въззивният съдебен акт е бил отменен поради допуснато съществено процесуално нарушение – необсъдени обяснения на подсъдимия Д. И. Г.. Касационното производство е било образувано по протест на Апелативната специализирана наказателна прокуратура с искане за увеличаване на наказанието на подсъдимия Г., поради което забраната за *reformatio in rejus* не се прилага за новото касационно дело.

Първоинстанционната присъда в частта, с която В. Щ. И. и В. Д. Е. са осъдени за самостоятелни престъпления по чл. 159а, ал. 1, пр. 1 от НК (ред., ДВ, бр. 92/2002 г.) от НК и са им определени наказания по чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК на десет месеца лишаване от свобода, е влязла в законна сила на 08.02.2019 г.

Със споразумение от 19.12.2009 г. по н.о.х.д. № 314/ 2009 г. Бургаският окръжен съд е осъдил участниците в организираната престъпна група за извършеното от тях престъпление по чл. 321, ал. 2 от НК, както следва: В. Д. Е. – на една година и осем месеца лишаване от свобода при първоначален строг режим, И. Б. З. – на десет месеца лишаване от свобода при строг режим и В. Щ. И. – на една година и осем месеца лишаване от свобода при строг режим.

Касационната жалба на подсъдимия Д. И. Г. е процесуално допустима, подадена от легитимирано лице и срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не е допуснато посоченото от касатора съществено нарушение на процесуалните правила по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

Касаторът без основание счита, че осъдителната присъда и въззивното решение са изградени на оговор от обясненията на свидетелите И. З. и В. И., прочетени по реда на чл. 279 от НПК, и освен това са постановени в нарушение

на чл. 124 от НПК, защото почиват на показанията на свидетели със скрита самоличност.

Въззивният съд е изложил подробни и задълбочени мотиви, с които е обсъдил събраните по делото доказателства и доказателствени средства. Посочил е кои от тях приема с доверие и кои отхвърля, както и в кои части те си противоречат и по какви съображения отхвърля съответните части на отделните доказателства като недостоверни. Изразил е вътрешната си съдийска позиция за кредитиране на приобщените по делото обяснения на свидетелите И. З. и В. И., в качеството им на обвиняемия от досъдебното производство и показанията на част от разпитаните свидетели със запазена в тайна самоличност, с идентификационни номера: 3, 5, 6 и 7, също от досъдебното производство. Осъдителната част на съдебния акт не се основава само на показанията на свидетелите със запазена в тайна самоличност, каквато забрана се съдържа в чл. 124 от НПК, нито изключително и само на оговор. Макар и процесуалната позиция на свидетелите З. и И. да е променена в хода на съдебното производство, след сключените от тях споразумения за участие в организирана престъпна група, въззивният съд е съпоставил отделните им изложения, разгледал ги е детайлно и в съвкупна оценка с останалите значими за разкриване на деянието доказателства. Съдът е намерил сред показанията на цитираните по-горе свидетели със скрита самоличност и в прочетените обяснения на свидетелите З. и И., дадени от тях като обвиняеми, достоверно съвпадение и припокриване на важни факти и обстоятелства, описващи ръководната дейност на подсъд. Д. Г. в организираната престъпна група. Двамата свидетели З. и И. са заемали различна йерархична позиция в престъпното сдружение и имат непосредствени възприятия за развитата от групата сутеньорска дейност, а свидетелите с тайна самоличност като пострадали са били използвани за сексуална експлоатация посредством членовете на същата група.

Осъдителните съдебни актове почиват на вярната интерпретация и на съвкупната преценка на разнообразни доказателства, сред които и посочените в касационната жалба, срещу които касаторът неоснователно възразява. Процесуалният закон забранява присъдата да се основава само на показания на свидетел/свидетели със запазена в тайна самоличност, а съдебната практика – само на оговор, но не и съвкупната оценка на показанията на тази

категория свидетели и обясненията на обвиняеми по делото, разкриваща еднопосочни доказателствени изводи за несъмненото и категорично участие на подсъдимия в престъпното деяние.

Не е допуснато съществено процесуално нарушение и след постановения от въззивния съд отказ да проведе повторен разпит на свид. И. З.. Искането е направено в хода на повторно проведеното въззивно съдебно следствие, а защитата се е аргументирала с необходимостта от проверка на показанията на лично разпитаните преди това, но в различни съдебни заседания свидетели В. Е. и И. В.. Съдът е отказал по съображения, че свид. З. е бил вече разпитан от първоинстанционния съд и не се налага повторен разпит. Съществено нарушение на процесуалните права на подсъдимия или на някоя друга страна в процеса по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК се допуска тогава, когато отказът от събиране на ново доказателство или повторен разпит е бил неоснователен, защото неприобщените доказателства биха имали важно значение за разкриване на обективната истина. В случая, повторният разпит на свидетеля З. не е бил абсолютно необходим за проверка достоверността на други изложения, а показанията му пред първоинстанционния съд и прочетените по съответния ред негови обяснения като обвиняем от досъдебното производство са обсъдени от съдилищата. Направеният в тази връзка доказателствен анализ не е осъществен в нарушение на процесуалните права на касатора или на друга страна в същия процес.

Всъщност, с искането си за повторен разпит на свид. З. защитата е преследвала друга нелегитимна цел, свързана с последвалия обрат в показанията на разпитаните пред въззивния съд свидетели Е. и В.. Освен отричане на дейността на престъпното сдружение и ролята, която подсъд. Г. е имал като неин ръководител, в показанията на тези свидетели не се съдържат други важни факти и обстоятелства, които да провокират проверката им чрез нов разпит на вече разпитания по делото свидетел З..

В останалата си част доводите на касатора са за необоснованост, поради което не подлежат на касационна проверка.

Не е допуснато и касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК.

Наложено на подсъд. Д. Г. наказание е справедливо.

Касаторът възразява срещу продължителния (повече от десет години) период от време за разследване на деянието до решаване на въпросите за наказателната отговорност, което времетраене счита за надвишаващо необходимото за приключване на делото в разумен срок. В касационната жалба не е съобразено обстоятелството, че продължителността на наказателния процес е взета предвид от въззивната инстанция, която го е преценила за изключително смекчаващо отговорността обстоятелство (мотиви на л. 42-43 от въззивното решение). Затова е приела определеното с присъдата наказание от три години лишаване от свобода за несъразмерно тежко, като е намалила размера на две години и четири месеца, прилагайки института по чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. Занижената санкция съответства на тежестта на извършеното престъпление и на обществената опасност на дееца. Не са налице други основания за допълнително намаляване на санкцията, а и такива не се сочат в касационната жалба. Оплакването на касатора, че въззивният съд не е съобразил изключителното обстоятелство при проверката на присъдата, е несъстоятелно и пренебрегва изложените в решението мотиви за начина на определяне на санкцията.

Касационната жалба на подсъдимия Д. Г. като неоснователна следва да бъде отхвърлена, а атакуваното с нея въззивно решение като правилно и законосъобразно подлежи на потвърждаване.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 [от НПК](#)

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 31 от 04.07.2019 г. по в.н.о.х.д. № 72/ 2019 г., по описа на Апелативния специализиран наказателен съд, I състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.